

N:o 7.

Ank. till Riksd. kansli den 13 mars 1889, kl. 12 midd.

Bevillningsutskottets betänkande, angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Bevillningsutskottet, som fått till sig hänvisade tvenne inom Andra Kammaren väckta motioner om ändring i kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884, får jemlikt § 40 riksdagsordningen häröfver afgifva betänkande.

I § 6 af ofvannämnda förordning stadgas bland annat:

Utländing eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte, som reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlägga etthundra kronor för rättigheten att under en tid af högst tre månader idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare fyratio

kronor i månaden, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad om sänder, men alltid för full månad, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner, böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda dels å etthundra kronor, dels å fyrtio kronor vardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande, böta från och med etthundra till och med femhundra kronor. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

I motion, n:o 54, anför herr *G. W. Lyth*, att det af ofvan intagna stadgande tydligt framginge, att en i utlandet bosatt svensk undersåte, som låtit sig någonstädes här i riket mantals- och skattskrifvas, kunde, utan att erlægga ofvannämnda bevillning af etthundra kronor, få här i landet resa omkring, bjuda ut och försälja utländska varor. Han undginge äfven allt som oftast hvarje som helst bevillningsavgift, emedan han, såsom bosatt i utlandet, icke kunde af myndigheterna anträffas, och dessa alltså icke blifvit i tillfälle att utfå den honom påförda bevillningsavgift. Exempel på att ock så tillgått funnes i mängd, och att härutinnan föreläge en uppenbar orättvisa mot landets öfriga skattdragande befolkning, låge i öppen dag.

Beträffande vidare den bevillningsavgift af 100 kronor för rättigheten att under 3 månaders vistande här idka försäljning af utländska varor, så syntes denna vara allt för låg, då man betänkte, att en enda utländsk handelsresande ofta på en dag afslutade handel om utländska varor till belopp af tio till tjugutusen kronor, försäljningsbelopp som flere af våra inhemska handlande och industriidkare ofta nog på ett helt år icke vore i stånd att uppnå. Klart vore, att i synnerhet våra inhemska industrigrenar på ett mycket betänkligt sätt skulle vara af sådant abnormt förhållande djupt berörda.

I sammanhang härmed påpekar motionären, att i ofvannämnda §

6 stadgades vidare, att utländing kunde, mot erläggande af fyratio kronor i månaden, få förlänga sina handelsoperationer här i riket, hvilket stadgande syntes motionären otydligt och gäfvé anledning till olika tolkning. Så t. ex. egde här i Stockholm den praxis rum, att om en utländing, som erlagt den stadgade bevillningen af 100 kronor för de första tre månaderna af året, efter den tiden afbröt sina handelsoperationer, reste ur riket men återkom 3 à 4 månader derefter och ånyo begärde handelsrättigheter för en månad, så måste han erlægga ny bevillning med 100 kronor. Så borde väl också detta lagstadgande tillämpas, men att så icke skett öfverallt i riket, bevisades deraf, att om t. ex. i Göteborg en utländsk handelsresande, som derstädes en gång under kalenderåret erlagt 100 kronor för 3 månaders handelsrättigheter, omedelbart efter den tidens slut begäfvé sig ur riket och sedan några månader derefter återkom dit och begärde dylika rättigheter för 1 månad, så beskattades han der med endast 40 kronor. Ett förtydligande af detta stadgande vore sålunda i allt fall nödvändigt.

Slutligen, hvad anginge stadgandet i § 6, att utländing eller med utländing likställd svensk undersåte, som beträddes med att oloffigen bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skulle jemte afgiftens erläggande böta från och med etthundra till och med femhundra kronor, så syntes dessa bötesbelopp vara allt för lindriga. Otaliga klagomål öfver så låga bötesbelopp för dylik lagöfverträdelse hade alltjemt förspotts från svenska handlande och industriidkare, och det vore i sanning hög tid att i någon mån försöka stäffa sådana utländska handelsresandes olagliga tillvägagåenden.

Det förekomme dessutom rätt ofta, att utländsk handelsresande, som blifvit för olofflig handel ådömd böter, undandrog sig att ställa säkerhet för och betala vare sig böter eller bevillning, utan helt enkelt begaf sig ur riket, uraktlåtande att fullgöra hvad honom af domstol ålagts. Myndigheterna stode alldeles rättslösa gent emot en sådan person, emedan det i lag icke vore föreskrifvet, huru med honom i sådant fall skulle förfaras. Det syntes dock, som skulle person, som blifvit dömd till ansvar för en dylik förbrytelse, till dess han stält nöjaktig säkerhet för böter och bevillningsafgift, kunna anses och behandlas som okänd person, på sätt § 19 punkten 7 i kongl. förordningen om strafflagens införande af den 16 februari 1864 stadgade, och såmedelst förhindras att sig ur riket begifva, innan han fullgjort hvad honom af domstol blifvit ådömdt.

På grund häraf hemställer motionären, att Riksdagen måtte besluta, att ofvannämnda § 6 må erhålla följande förändrade lydelse:

§ 6. Utländing eller i utlandet bosatt, här i riket icke mantals- och skattskrifven svensk undersåte *eller såsom sådan icke har erlagt bevillningsafgift för nästföregående år efter en årlig inkomst af minst tiotusen kronor*, som reser omkring i landet för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel samt med eller utan varuprof bjuder ut eller slutar handel om utländska varor, att framdeles från utlandet levereras, skall, vid ankomsten till riket, till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här qvarstanna, samt dervid erlægga *ett hundra kronor i kalendermånaden* för rättigheten att *under den tiden* idka dylik handel; åliggande det honom att, derest han efter nämnda tid vill samma rättighet utöfva, förskottsvis betala ytterligare *ett hundra kronor likaledes i kalendermånaden*, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder, men alltid för full *kalendermånad* inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller, skolandet qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda å *ett hundra kronor hvardera*, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afscende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likställd svensk undersåte, som, utan att hafva den stadgade afgiften behörigen erlagt, beträdes med att bjuda ut eller sluta handel om utländska varor, skall, jemte afgiftens erläggande böta från och med *två hundra* till och med femhundra kronor. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

Utländing eller med honom, hvad ofvan är sagdt, likställd svensk undersåte, som, för oloflig handel med varor, blifvit ådömd böter, må, till dess han ställt nöjaktig säkerhet för böter och bevillningsafgift, anses och behandlas som okänd person, på sätt § 19 punkt 7 i kongl. förordningen om strafflagens införande af den 16 februari 1864 stadgar, derest ej domstolen, der åtalet handlägges, annorlunda förordnar.

De sålunda uppburna bevillningsmedlen — — — — —
(allt det följande i denna § oförändradt.)

Bevillningen af utländska handlande och handelsexpediter, hvilken enligt bevillningsstadgan af den 6 april 1858 utgjorde för de första tre månaderna 50 riksdaler riksmünt och för hvarje månad derutöfver 20 riksdaler riksmünt, höjdes uti bevillningsstadgan af den 18 maj 1861 till sitt nuvarande belopp. Genom bevillningsstadgan af den 15 oktober 1880 påbjöds äfven för infödda men här i riket icke mantalsskrifna handlande och handelsexpediter skyldighet att utgöra enahanda bevillning.

Vid 1862—1863 årens riksdag hemstälde dåvarande bevillningsutskott, att Rikets Ständer måtte besluta, att den särskilda bevillningen af utländska handlande och handelsexpediter skulle upphöra att vidare utgå, och bifölls detta förslag jemväl af preste- och borgarestånden, men afslogs af de öfriga stånden, hvarefter frågan föll i förstärkt bevillningsutskott. Vid följande riksdag 1865—1866 gjorde Kongl. Maj:t i nådig proposition framställning, att ifrågavarande afgifter måtte till beloppen nedsättas från 100 till 50 riksdaler för de första tre månaderna och från 40 till 20 riksdaler för hvarje följande månad. Denna framställning blef dock endast af borgareståndet bifallen.

I fråga om denna bevillningsskyldighet bestämmes i art. 17 af den med Frankrike den 30 december 1881 afslutade handelstraktat att franska handelsresande icke skola inom de förenade rikena vara underkastade högre särskild yrkesavgift än den lägsta dylika avgift, som derstädes erlägges af inhemska handelsresande af samma kategori, äfvensom att en avgift till lika belopp med den bevillning, som vare sig i Sverige eller Norge drabbar franska handelsresande, må i Frankrike påläggas svenska eller norska handelsresande. Härjemte hade Kongl. Maj:t genom en vid traktaten fogad särskild deklaration förbundet sig att för 1882 års Riksdag framlägga förslag i syfte att bestämma den särskilda yrkesavgiften för såväl utländska som infödda inom riket icke mantalsskrifna handelsresande till halfva beloppet af den avgift, som vore dem ålagd i Sverige, och aflät Kongl. Maj:t till nämnda Riksdag proposition om dylik nedsättning uti ifrågavarande bevillningsavgift. Under erinran att fullständigt förslag till ny bevillningsstadga snart komme att blifva föremål för Riksdagens pröfning samt att det sålunda syntes mindre lämpligt att derförinnan vidtaga någon förändring i nämnda stadga, afstyrkte utskottet bifall till Kongl. Maj:ts proposition, och blef utskottets hemställan jemväl bifallen af Riksdagen.

I skatteregleringskomiténs den 13 december samma år afgifna betänkande angående skatteförhållandena i riket föreslog komitén, att nämnda bevillning måtte bestämmas till 200 kronor för första månaden

och 80 kronor för hvarje följande månad, samt anförde såsom skäl härtill, att ehuru officiella uppgifter saknades för bedömning af den omfattning, i hvilken affärer af ifrågavarande art inom riket bedrifvits, likasom i hvad mån sådana affärer uppgjorts med andra än köpmän, det dock torde vara visst, att denna form för affärers inledande och avslutande under senare tider vunnit betydande utveckling och ofta antog proportioner, som ej stode i rimligt förhållande till de därför stadgade afgifter. Komiténs förslag vann emellertid ej Kongl. Maj:ts bifall, utan upptog Kongl. Maj:t vid 1883 års riksdag ånyo sitt föregående år framställda förslag om ifrågavarande bevillningsavgifts nedsättande till dess halfva belopp, och erinrade Kongl. Maj:t härvid, att franska regeringen, med anledning af den utgång förslaget erhållit vid 1882 års riksdag, funnit sig föranlåten att för svenska handelsresande, som uppehölle sig i Frankrike, bestämma en särskild afgift motsvarande den som i Sverige affordrades franska handelsresande, samt att Kongl. Maj:t befarat, att den undantagsställning, hvori svenska handelsresande i Frankrike sålunda blifvit försatta i förhållande till andra nationer, skulle komma att utöfva ett menligt inflytande på våra exportörers ställning på den franska marknaden, så mycket mera ofördelaktigt som Frankrike vore en af de största afnämarna af våra förnämsta exportartiklar, trä och jern. I bevillningsutskottets betänkande häröfver yttrade utskottet bland annat:

»Med fullt erkännande af den omtanke för den svenska utrikes-handeln, som legat till grund för Kongl. Maj:ts förslag, vågar dock utskottet betvifla, att ofvannämnda af Frankrikes regering vidtagna åtgärd kan innebära någon synnerlig fara för vår export till nämnda land. Enligt hvad utskottet inhemtat, lära nemligen aftal rörande export af trä och jern till Frankrike ytterst sällan om ens någonsin afslutas genom handelsresande; utan sker detta antingen genom korrespondens mellan exportören och affärsmän i afsättningsorterna eller vid personliga besök i dessa orter af exportören eller sådana hans ombud, som ej kunna falla under rubriken handelsresande. För vår öfriga export till Frankrike torde ej heller något större antal handelsresande användas. — — — — —

Med anledning af hvad sålunda blifvit anfördt och då erfarenheten visat, att den nuvarande storleken af ifrågavarande afgift ingalunda afhåller utländska handelsresande från att i stort antal besöka vårt land, har utskottet ansett samma afgift åtminstone icke böra nedsättas, hvarför utskottet vill tillstyrka den nuvarande afgiftens bibehållande».

Denna utskottets hemställan blef jemväl af båda kamrarne bifallen.

Då hvad skatteregleringskomitén i frågan anført torde ega full giltighet, har utskottet, som till fullo instämmer i hvad bevillningsutskottet vid 1883 års riksdag yttrade, ansett en höjning af ifrågavarande afgift nu lämpligen kunna företagas, och har utskottet dervid funnit sig böra tillstyrka, såväl att afgiften i enlighet med motionärens förslag bestämmes till 100 kronor i hvarje månad som ock att den, på sätt motionären jemväl hemställt, skall beräknas efter kalendermånad. I anledning af omförmälda bestämmelse i art. 17 af den franska handelstraktaten erinrar utskottet, att ifrågavarande bevillningsafgift, enligt hvad här ofvan påpekats, numera under vissa förutsättningar jemväl utgår af svenska undersåtar, samt att nämnda traktatsbestämmelse sålunda, lika litet som den föranledde upphäfvandet af sagda afgift, kan lägga hinder i vägen för densammas höjande.

Då vid 1880 års riksdag, på sätt ofvan omförmälts, beslöts, att ifrågavarande bevillningsafgift jemväl skulle erläggas af svensk i utlandet bosatt undersåte, som ej vore här i riket mantals- och skattskrifven, uttalades inom Andra Kammaren den åsigt, att ett dylikt stadgande icke skulle medföra åsyftad verkan, då sådan handelsresande väl kunde låta mantalsskrifva sig här i riket men sedermera undandraga sig bevillning. Att denna farhåga icke varit ogrundad, torde efter den erfarenhet, som vunnits, numera icke kunna bestridas, och anser utskottet lika med motionären önskvärdt, att berörda missbruk förebygges. För vinnande af detta mål har motionären föreslagit, att sådan handelsresande skall för att undgå ifrågavarande särskilda bevillningsafgift hafva för nästföregående år erlagt en bevillning för en uppskattad inkomst af minst 10,000 kronor. Detta förslag har utskottet dock ej kunnat biträda, enär genom ett dylikt stadgande svensk undersåte, som erlagt sina utskylder, ehuru för ett mindre belopp än 10,000 kronor, skulle obehörigen underkastas en särskild bevillning till följd af den omständigheten att han är utom riket boende. Deremot anser utskottet det lämpligen kunna föreskrifvas, att dylik handelsresande skall för vinnande af nämnda förmån hafva erlagt allmän bevillning till svenska staten för det år, hvarför uppbörd af sådan bevillning senast egt rum, utan att någon bestämmelse meddelas om den inkomst, hvarför bevillning skall erläggas. Ifall ett dylikt stadgande beslutas, torde rubriken till förevarande §, som nu har följande lydelse, »Bevillningsafgift af utländska eller andra här i riket icke mantalsskrifna handlande och handelsexpediter» böra förändras till »Bevillningsafgift af vissa handlande och handelsexpediter».

Enligt nu gällande föreskrifter äro handelsresande af ifrågavarande kategori ej skyldige att hos myndigheten å den ort, der handel slutas, förete intyg derom, att de erlagt den stadgade afgiften. Till följd häraf och då någon skyldighet naturligen ej förefinnes för vederbörande myndighet att affordra alla handelsresande, som passera orten, sådant intyg, har det, enligt hvad utskottet erfarit, ofta inträffat, att dylika handelsresande, som ej erlagt nämnda afgift, kunna idka sin rörelse utan att något åtal derå följt. Utskottet har ansett nödvändigt, att detta missförhållande undanrödjes, och har utskottet därför vid behandlingen af förevarande motion funnit sig böra hemställa, att i mom. 2 af ifrågavarande § införes stadgande derom, att handelsresande skall, innan handel å någon ort inledes, för vederbörande polismyndighet styrka, att han erlagt den stadgade afgiften, samt att bevis derom skall på begäran af myndigheten meddelas.

Beträffande derefter motionärens förslag att böternas minimibelopp skall höjas från 100 till 200 kronor, har utskottet, med hänsyn dertill att straffbarheten vid förbrytelser af ifrågavarande slag kan vara i högst betydlig mån olika, ansett skäl ej förefinnas att inskränka den nuvarande strafflatituden.

Motionären har slutligen föreslagit ett tillägg till ifrågavarande § af här ofvan intagen lydelse. I det af motionären åberopade lagrum stadgas: »Okänd person, som undandrager sig att uppgifva sitt namn eller sin hemort eller mot hvilken skäl förekommer att hans uppgift derom är osann, må, till dess tillförlitlig upplysning i sagda hänseende vinnes, i häkte tagas, ändå att brott, hvarför han misstänkes, endast med fängelse eller böter belagdt är». Att i det af motionären föreslagna fall tillämpa den i förestående lagrum polismyndighet meddelade rätt att verkställa häktning skulle, enligt utskottets mening, strida icke blott mot allmänna lagens bestämmelser om häktning, utan äfven mot de principer, hvarpå lagstiftningen i detta ämne hvilar. Utskottet kan därför icke förorda motionärens förslag härutinnan.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer utskottet,

1:o) att Riksdagen i anledning af herr Lyths ifrågavarande motion måtte besluta, att rubriken till samt de 2 första styckena af § 6 i kongl. förordningen angående bevillningsafgifter för särskilda förmåner och rättigheter den 16 maj 1884 skola erhålla följande förändrade lydelse:

E) Bevillningsafgift af vissa handlande och handsexpediter.

§ 6.

Utländing eller i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, hvarför uppbörd af bevillning till svenska staten senast egt rum, allmän bevillning erlagt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande af handel, med eller utan varuprof, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronouppbördsman i stad aflemna skriftlig uppgift huru länge han ämnar här qvarstanna samt dervid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis för hvarje kalendermånad, ehvad han vill under hela månaden eller blott en del deraf begagna sig af rättigheten, erlægga etthundra kronor, hvilken afgift skall antingen för längre tid på en gång eller för minst en månad i sänder, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, der han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande qvittenset å den erlagda afgiften vara meddeladt å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga requisitioner, böra af statskontoret Kongl. Maj:ts befallningshafvande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och hvilka blanketter, som skola lyda å etthundra kronor hvardera, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande af hvad gällande författningar i afseende å dylik handel stadga.

Den utländing eller med utländing, enligt hvad här ofvan är sagdt, likstälde svenske undersåte, som utbjuder eller slutar handel om utländska varor, skall, innan handel å någon ort inledes, för vederbörande polismyndighet derstädes styrka, att han behörigen erlagt den stadgade afgiften, och skall bevis om sådan anmälan af myndigheten på begäran meddelas. Beträdes någon, som antingen ej erlagt afgiften eller ock un-

derlåt it att hos vederbörande polismyndighet förete bevis om afgiftens erläggande med att idka dylik handel, böte från och med etthundra till och med femhundra kronor, och vare han derjemte i förstnämnda fall skyldig utgifva afgift för den tid, hvarunder den olofliga handeln utöfvats. Förbrytelser häremot upptagas af poliskammare, der sådan finnes, och eljest af allmän domstol; och fördelas de ådömda böterna lika mellan åklagaren och den kommun, hvarest förbrytelsen blifvit begången.

I § 7 af ofvannämnda förordning stadgas, att utländsk man eller qvinna, som med vederbörligt tillstånd, mot inträdesafgift, för egen räkning gifver konsert eller annan musikalisk tillställning, uppför skådespel, förevisar konstridning, lindansning, mekaniska eller andra konster, kosmoramor, panoramor och andra optiska konststycken, vaxkabinetter, samlingar af djur och naturalier m. m., erlägger för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves, i Stockholm och Göteborg, tre kronor och å annan ort inom riket en krona femtio öre.

I motion, n:o 102, anför herr *C. Th. Svanberg*, att det vore uppenbart, att denna afgift icke stode i något rimligt förhållande till den vinst, som i vissa af de angifna fallen gjordes, synnerligast i de större städerna. I hufvudstaden hade också ett bolag kunnat bildas, hvilket låtit uppföra en högst kostsam byggnad i akt och mening, att stadens invånare och resande måtte komma i tillfälle att hela året om vara i åtnjutande af det nöje, som konstridning och lindansning med flere akrobatiska konster beredde den allmänhet, hvilken för dessa konstarter hyste intresse. Å andra sidan måste medgifvas, att genom afgiftens bestämmande till ett visst och oföränderligt belopp underlättades uppbor den och redovisningen af densamma, och så länge denna afgift, såsom nu, odelad inginge till statens kassa, torde stora, för att icke säga oöfvervinneliga svårigheter möta att uppställa sådana regler, att afgiften blef afpassad efter den högst olika inkomst, som uppstode af de omförmälda, delvis med hvarandra icke jemförliga produktionerna. Motionären hade därför föreställt sig, att enda möjligheten att i fråga härom komma till ett mera rättvist beskattningsresultat skulle bestå deri, att afgift för de uti förordningen uppräknade fall tillfölle till någon del vederbörande kommun, hvilken skulle ega att inom en viss,

lagstadgad begränsning bestämma beloppet af den afgift, som borde utgöras för, såsom i förordningen sägs, »hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves». Genom att åt kommunerna lemnades en sålunda begränsad beskattningsrätt i dessa fall, kunde en efter förhållandena och särskilda omständigheter å hvarje ort lämpad afgift bestämmas, och derigenom kunde också en behörig åtskilnad emellan de olika prestationernas och deras utöfvares relativa värde iakttagas, så att t. ex. en musikalisk eller dramatisk artist icke sattes i en för sådana artister föga smickrande jämbredd med lindansare och förevisare af djursamlingar m. fl. Det afgiftsbelopp, som i angifna fall borde högst erläggas, syntes kunna bestämmas till tio procent i Stockholm och öfriga städer, som ej i landsting deltog, och till hälften af sagda belopp å öfriga orter inom riket af bruttoinkomsten för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves. På hvarje kommun borde äfven få ankomma att, jemte skattens bestämmande, besluta om användande för kommunens behof af den kommunen tillfallande andel samt att meddela nödiga föreskrifter för uppbörden och redovisningen af dessa medel äfvensom att vidtaga de verkställighetsåtgärder, hvilka i öfrigt kunde vara erforderliga.

På grund häraf hemställer motionären,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att, med ändring af § 7 uti ofvannämnda förordning, stadgas:

»Utländsk man eller qvinna, som med vederbörligt tillstånd, mot inträdesavgift, för egen räkning gifver konsert eller annan musikalisk tillställning, uppförer skådespel, förevisar konstridning, lindansning, mekaniska eller andra konster, kosmoramor, panoramor och andra optiska konststycken, vaxkabinetter, samlingar af djur och naturalier m. m., erlägger i Stockholm och andra städer, som ej i landsting deltaga, högst tio procent och å annan ort inom riket högst fem procent af bruttoinkomsten för hvarje särskild konsert eller hvarje dag, då skådespel eller annan föreställning gifves. Beräknas afgiften efter annan grund, må den ej öfverstiga hvad nu stadgadt är.

Hälften af denna afgift tillfaller den kommun, hvarest konserten, skådespelet eller föreställningen gifves; och må på kommunen ankomma att, med nu stadgade begränsning, bestämma afgiftens belopp och besluta om användande för kommunens behof af den kommunen tillfallande andel samt att meddela nödiga föreskrifter för uppbörden och redovisningen af inflytande medel äfvensom att vidtaga de åtgärder, som för verkställighet af kommunens beslut i öfrigt kunna vara erforderliga.»

Härjemte påpekar motionären, att för den händelse hans förslag antages, måste jemväl företagas ändring i viss mån af eller tillägg till de i paragrafen förekommande föreskrifter rörande det, som konsertgifvare, teaterföreståndare, konstidkare eller förevisare hafva att iakttaga, samt beträffande kontrollen å afgiftens behöriga erläggande och redovisande.

Ehuru utskottet till fullo behjertar det med motionen afsedda syfte, har utskottet funnit sig ej kunna förorda motionärens förslag. Att, såsom motionären föreslagit, tilldela kommunerna andel af en bevillningsavgift torde nemligen icke låta sig göra, och lika med motionären håller utskottet före, att så länge avgiften ingår odelad till staten, stora praktiska svårigheter skulle uppstå genom avgiftens fastställande till vissa procent af bruttoinkomsten. Inom utskottet har vid frågans behandling framstälts det förslag att låta avgiften fortfarande utgå med bestämdt belopp, men att detta skulle höjas. Utskottet har likväl ansett en sådan åtgärd ej billigtvis kunna vidtagas, då derigenom företrädesvis de mindre inkomstbringande föreställningarne skulle betungas, och erinrar utskottet i sammanhang härmed, att skatteregleringskomitén i sitt ofvannämnda betänkande om skatteförhållandena i riket ansett någon höjning af ifrågavarande avgift icke böra ega rum.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, hemställer utskottet,
2:o) att herr Svanbergs ifrågavarande motion ej
måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 12 mars 1889.

På utskottets vägnar:

F. BARNEKOW.

Herr *Boström* har på grund af ledighet från riksdagsgöromålen icke inom utskottet deltagit i handläggningen af de i detta betänkande omhandlade frågor.

Herrar *Sederholm* och *J. Rundbäck* hafva anhållit att få antecknadt, att de icke deltagit i behandlingen af detta betänkande.